

MAREK *Maara* HOLEČEK

DOTKNOUT SE HVĚZD

*Zápisky
Marouška
blázna 3*

 PRESS

Dotknout se hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marek Holeček
Dotknout se hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAREK HOLEČEK

**DOTKNOUT
SE HVĚZD**

Touha

Co neudrží zemská tíže
a je natolik svobodné,
že projde zdí,
nebójí se zákazů
ani okovů zvyklostí.

Dokonce se jim směje,
hlasitě vysmívá, řehotá bez nádechu,
skotačí, padá do hloubek
a vzápětí putuje vesmírem.
Kam chodím pro touhy
z barevných snů,
na kterých chci plout.
Proč se v rozbřesku ztrácí
jak pouštní písek z dlaní,
kde s větším sevřením méně a míň zbývá.
Kolik potřebuji ze vzpomínky,
ženoucí mysl dál.

Stačí jen zrníčko písku
s tíhou všech pouští,
táhnoucí ke dnu oceánu,
nebo bez křídel zas poleťím.
Není to málo či moc...

Na vzpomínkách tvořím všechny další budoucí vzpomínky. Jelikož mi dávají touhu znovu je opakovat. Ty příjemné jsem si chtěl znovu navodit a dělat je ještě lepší. Otevíraly prostor pro další možnosti a podporovaly představivost. Naopak protivenství jsem přijal jako díl svých špatných rozhodnutí a neuchopitelnosti vyšší moci provázející bytí každého z nás. Ovšem bez touhy a vášně, která mi byla předána skrz oči druhých, bych nevěděl, kam směřovat. Právě tátův pohled stál na začátku mého barevného vnímání světa. Ač každý z nás hleděl k jiným snům, ničemu to nevadilo. Radost a nadšení z objevování, vnímání krás okolí včetně jedinečnosti prožitých okamžiků ty sny vždy spojovaly. Chtěl bych mu tím knížku věnovat, přestože jeho oči v ní již nikdy nepřečtou ani jednu řádku. Ale v těch mých stále jeho oheň plane.

Díky, táto.

Klobouček...

Chtěl bych vám tímto, kamarádi, poděkovat, že jste mi poskytli do knížky své fotky. Díky vaší šikovnosti, pohotovosti a mnohdy vytrvalosti na výpravách vznikly momentky, které zachytily pomíjivost žití. Díky nim jsou pro mě příběhy stále barevné, jako by se udály právě teď. A mohu je nabídnout i čtenářům, aby skrze ně dýchali řídkou atmosférou, třásli se zimou, procházeli rozkvetlé zahrady hor, nahlíželi do tisíce kilometrů vzdálených domácností lidí pod jasným náboženským nebem. Přitom se stačí „jen“ dostat na zajímavé místo a vystihnout okamžik, správně zaostřit optiku a uzávěrka vykoná své cvak. Jak jednoduché a jak málo lidí tu vaši dovednost má.

Thomasi Biasotto, Kateřino Brouzdová, Andrewe Burre, Bernardo Giménez, Tomáši Galásku, Radoslave Grohu, Zdeňku Háku, Jane Juračku, Michale Krouželi, Jane Šimánku, Jane Zahulo, Jiří Rasle, Valeriáne Karoušku, Viléme Heckeke – za svižný prst, dobré očko a čas vám tímto děkuji!

Obsah

Úvodní slovo...	13
Cože prosím... legenda?	17
EXPEDICE ČAMLANG, NEPÁL	19
Rozhovor pro americký časopis Rock and Ice	70
Napsali o nás	75
Živoucí legendy	76
Reinhold Messner	80
Douglas Keith Scott	81
„Čumáček čumenda“	84
Jak to vidí Jan Šimánek	86
Rozhovor s Márou pro časopis Cosmopolitan	92
Zdeněk „Hook-Háček“ Hák	96
Jak to vidí Zdeněk Hák	98
A jak to vidí Zuzana Háková?	102
Pomalý postup...	108
Rozhovor s Márou a Háčkem pro časopis Svět outdooru	114
Vzpomínka na Šaky	120
EXPEDICE HUANDOY, CORDILLERA BLANCA, PERU	127
Radoslav „Radar“ Groh	158
Jak to vidí Radek Groh	160
Jak to vidí Klára Janíková, Márova žena	163
Lapači pohyblivých obrázků	174
Tomáš „Galas“ Galásek	175
Jak to vidí Tomáš Galásek	178
Rozhovor pro Lidovky	181
Kluku jedna, proč tam ležeš...	188
Doslov	196
Slovníček pojmů	200

Úvodní slovo...

Knížka *Dotknout se hvězd* je již třetí volné pokračování mých zápisů Marouška blázna. Především, v ničem není lepší... z předchozích chyb jsem se neponaučil. Žádná soustředěná myšlenka ani kdovíjaký koncept, který by vedl moji ruku. Jedná se o mišmaš sebraný pod rukou přesně tak, jak ležel na stole. Základ opět tvoří deník, který jsem postupně psal při výpravách a výstupech na nejvyšší hory světa ve výjimečném roce 2019, kdy jsem dostal požehnání nebes a mohl dělat se skvělymi spolulezci nové kroky v panenských stěnách. Byla to dráždivě lákavá, opojná a za notného přispění štěstěny tvrdě vybojovaná vítězství. A právě ta mrška mrchatá, ta nepokojná touha, mě přes veškerá protivenství neustále táhla dál, kde jsem byl s každým těžkým nádechem a přibývajícím výškou blíž k naplnění snu. A také smrti, která čekala jen na drobné zaváhání či chybu. Jedná se snad o lidskou marnivost či holý nerozum? Rozhodně ne. Vnímal jsem vlastní křehkost, únavu z vyčerpání a blízkost ztracení, ale též silný pocit z prožitku bytí.

Tyto zápisky přiblíží vypjaté okamžiky při výstupu na úžasný Čamlang v nepálském Himálaji, kde jsme vyčerpání hladověli vysoko v oblacích, přičemž návrat dolů byl stále v nedohlednu. Pak také vzpomínky na cukrové vršky Coldillera Blanca a uzavření jedné smutné kapitoly, kterou započala československá expedice Peru 1970. Její myšlenka po padesáti letech došla naplnění. Nová cesta na vrchol Huandoy Norte je věnována právě vzpomínce na kluky ze sedmdesátého. Ptáte se, proč má někdo z pekla štěstí a někdo z hůry smůlu? Upřímně, nevím. A ani v knížce odpověď nehledejte. Tento Rubikon si musí každý překročit sám...

Je otázka, čemu čas svého života hodlá každý z nás obětovat. Při pomýšlení na budoucnost se tváříme ustaraně, neboť jsme často schváceni samotnou přítomností. Přitom každý dostal do vínku „tuláka po hvězdách“, všichni jsme v myšlenkách schopni zbavit se zemské tíže a nevnímat strasti tělesné schránky. V tomto prostoru jsme volní, to je naše skutečná budoucnost. Jediným omezením je naše představivost, která nám buď dovolí letět ke hvězdám, anebo nás dokáže držet v temném koutě. Je to ale stav NAŠÍ mysli, nepodléhá žádné vrchnosti. Tak si ji nenechme oblbnout, uvěznit ani otrávit. Pojdme svobodně dýchat a dát prostor snům.

Váš Maara

Jedno z pravidel říká: pokud se na tebe řítí lavina, nikam neutíkej, pořádně se dívej, protože to je to poslední, co v životě uvidíš.

Cože prosím... legenda?

Proč se naše pohledy stácejí k bělostným vrcholům? Pro jejich majestátnost, krásu a tajemnost, kterou ukrývají tam nahoře? Možná od každého kousek. A vůbec, kde se vzala ta chuť stoupat vzhůru po jejich úbočích až někam ke hvězdám? Snad pro ten pocit být blíž bohu. Nebo pro ten falešný nadhled nad tířností těch dole? No a kdo jsou ti, které šířá neutuchající touha hnát se do nebezpečí, chladu, opuřtěnosti pod obrovskou tíhou únavy?

Jak máme nahlížet na ony éterické postavy, které mají přesto hmatatelný základ? Je taková kombinace vůbec možná? Věřte, že ano, a není to útržek z pohádky, pověsti či snu. Ty bytosti jsou z masa a kostí, ovšem téměř s nadpozemskými dovednostmi. Tak jak se máme zpropadně s těmi živoucími přeludy vyrovnat? Čím se liší dotyční od nás průměrných? Povím vám to: jednoduše svými činy. Schopností udělat krok někam jinam, než je vyzkoušená a prošlapaná cesta. Spojit v ní představivost, dovednost, cílevědomost, odhodlání jít za svým snem a dostat k tomu kus štěstí. Nejsou to legendy jako o bájně Libuři, které mají polechtat národní hrdost. Tyto osobnosti za sebou mají reálné kroky, díky nimž se staly legendami. Můžeme na ně být pyšní, vytvářejí pevný piedestal, na kterém může vyrůst další generace nejen horolezců. Nebudme smutní, že nedosáhneme jejich úspěchu, a nezávidme, naopak berme jejich odkaz jako hnací motor pro svoje konání. Jelikož každý z nás v nich může nalézt svůj střípek inspirace a svůj ždibec štěstí. To je vlastně poselství těch úspěšných.

Já se přiznám – i když tím neguji předchozí slova –, že jsem jim vždy záviděl. Zdálo se mi, že nelze sáhnout na jejich roucha. Avšak osud mi daroval spoustu splněných snů vycházejících z jejich odkazu.

**EXPEDICE
ČAMLANG, NEPÁL**

7 319 m n. m., květen 2019

Zrození vášně

Vášně. Jen jedno slovo. Ale stejně jako slovo láska každému bez rozdílu někde v duši rozbrnká strunku. Jistě má spoustu podob i různou důležitost pro naše další kroky v životě. Z čeho se tvoří? Co spouští chuť, co je za vábením obrazů, za touhou po příjemném sametovém dotyku, vůni rozkvetlých luk nebo hladivé harmonii v ušiskách? Jistě, nad vším kraluje mysl. Tam se vytváří žádostivost našich představ. Uvědomil jsem si to při čtení dětských pohádek, kde princ chce zachránit krásnou princeznu a ona zase chce být vysvobozena švarným junákem od krvelačného draka. (A tam je zakopán pes, jelikož v dětském tělíčku není ještě žádná zkušenost, přesto představivost vykresluje, jaké to bude, až... Jedna děsivost mi z toho vyplývá – že do čisté mysli se dá implantovat i zvrácenost. Neboli můžete brát žhavé uhlíky a vydávat je za chladné, jíst cosi, od čeho se ostatní odvracejí, a tak dále.)

Centrální Himálaj.

Pohled však stáčím jiným směrem. Přeskočím pár let dospívání a ocitám se před láskou, která mi padla na první pohled do oka, přičemž je stará bezmála jako tento svět. Nikdy jsem ji do té doby neviděl, přesto to byla ta pravá. V hlavě se vytvořil obraz, který se až při pohledu na ni přesně vybarvil. Takže jupí, že? Mělo to jeden háček: cítil jsem ostýchavost a obavy se k ní přiblížit. Nesmělost pramenila z pochybnosti, jestli jsem dostatečně připraven prolézt tímto směrem, jestli mám vůbec šanci uspět. Víím, že za špatným krokem či rozhodnutím čeká jen odchod na věčnost, což je cena, kterou rozhodně nemám chuť platit. Takže – jsem hoden ucházet se o ni? A jsem ochoten podstoupit nadcházející martyrium námluv s ní?

Uběhlo dalších osmnáct let, v nichž čas neubral ani ždibeček z počátečního poblouznění. Jedno se také nezměnilo: obavy. Ale není již nač čekat. Jsem opět v Káthmándú, sedím na terase, kde píšu do kompu, popíjím pívko Everest, poslouchám živou produkci nepálských rockerů, kteří si do známých pecek nikdy nezapomenou přidat nový, nelibý tón. Přes kůži nasávám

